

OSMNÁCT

Démoni v lidské podobě mohou bezpochyby po nějakou dobu pobývat na zemi bez zábran, aby byla posílána věc čistší a světlejší víry.

AMERICKÝ PROTESTANT NA OBRANU OBČANSKÉ
A NÁBOŽENSKÉ SVOBODY PROTI VPÁDU PAPEŽSTVÍ, 1843

Nikdo v ulicích neslídí, opakoval jsem si umíněně, když jsme utíkali na místo. Prosím. To zkrátka není možné. A pokud ano, zaplatíme moc vysokou cenu, my všichni. Jestli v ulicích slídí šílený irský ďábel, veřejnost dočista přijde o rozum.

Několik bloků na sever ke dvojici závrtně vysokých věží katedrály svatého Patrika na mě působilo neskutečným, falešně povědomým dojmem. Jako papírové kulisy v kamelotském divadle. Vzduch u země byl horký, hustý a lepkavý, a když jsme běželi kolem nasládle páchnoucí ucpané žumpy, přál jsem si raději řešit záhadu koně ukradeného před hokynářstvím na Elizabeth Street.

Odbočili jsme doleva na Prince Street a bledým měsíčním světlem zalitý monumentální pomník katolickému Bohu stál před námi. Nastal jediný čas dne, kdy se newyorské ulice dají s nadsázkou označit za klidné: v zastrčených průchodech jako by se mezi půl čtvrtou a čtvrtou ráno ztrácel čas. Zato ve dvě v noci je město cítit ginem, kotletami k pozdní večeři, kávou po návštěvě opery a pohlavním obcováním v zadních uličkách. A když se blíží pátá, na ulicích se zase objeví koně a kohouti kokrhají jako pominutí. V době mezi zábavou a prací se může prostitutka po celodenním provozování svého nízkého řemesla potkat s ještě zpola spícím kameníkem, který má namířeno do práce tři míle od domova. Obrátil jsem se k Neillovi a zpomalil jsem.

„Žádný šílený Ir, který zabíjí katolické děti, neexistuje,“ řekl jsem ve snaze sám tomu uvěřit. „Tu hloupou fámou způsobil

jeden smyšlený dopis otištěný v *Heraldu*. Už to ale odvolali, Neille.“

Neill smutně kroutil hlavou nad mou nevědomostí. Na bílém krku mu vystupovaly modré žíly.

Před třemi vchody katedrály se shromáždil menší zástup. Hlavně Irové. Pár Američanů. Většinou ve vzrušeném rozpoložení, které jsem už znal. Zaznamenal jsem dychtivé, zděšené a dětinské pohledy přihlížejících jako tenkrát, když polovina města lehla popelem.

„Říkám vám, že ne,“ prohlásil otec Sheehy velmi rozhodně. V ruce držel pistoli, s nataženým kohoutkem a zjevně nabitou. Očividně s ní uměl zacházet. Prozatím mířila na chodník. „Budu vám to opakovat pořád dokola, dokud si nepůjdete po svém!“

„Nemáme snad právo vidět, jak práce toho ďábla vypadá?“ dožadovala se rozkurážená baba. „Tím spíš, že řadí v naší rodině?“

„Není to nikdo z vašich příbuzných, paní MacKennaová. Modlete se za jeho duši, modlete se za naše lidi, modlete se za Boží moudrost a vraťte se domů.“

„A co naše domovy?“ chtěl vědět muž s černým plnovousem a pronikavými modrými očima. Zřejmě mu ležel na srdci výsledek Demokratické strany v příštích volbách i osud vlastní rodiny. V obličejí měl pochopitelnou obavu, která se netýkala jeho samého. „Co naše děti? Co naše živobytí, až se ta zpráva rozšíří jako oheň? Nemůžeme se nepříteli podívat přímo do očí?“

Sheehyho rty vypadaly stejně pevně jako kámen za ním. „Ten chlapec nebyl nepřítel, pane Healy, i když chápu, jak to myslíte. Nejlíp uděláte, když se půjdete postarat o rodinu, synu. Běžte pryč.“

„Ustupte ode dveří,“ zavolal jsem a přejel prsty po měděné hvězdě.

Pár přihlížejících se ironicky usmálo. Někteří pak hněvivě vycenili zuby. Ostatní se však zarazili a couvli. Nevěděl jsem

proč, ale byl jsem vděčný, že se patrně neschyluje ke rvačce. Otec Sheehy obrátil pohled ke mně a potom zpátky ke svým farníkům. Nebyl o nic méně napjatý, avšak převzal jsem díl jeho břemene.

„Slyšeli jste pana Wildea a nikdo z vás se nechce protivit měděné hvězdě. Vraťte se do práce a do postele. Modlete se za toho chlapce. Modlete se za naše město.“

Když jsem přistoupil k otci Sheehymu u dveří nalevo, několik diváků na mě nenápadně ukazovalo a pokyvovalo hlavami. Kněz pootevřel vysoké dveře a s prázdným výrazem zůstal stát před nimi. Sklonil jsem se k Neillovi.

„Zaplatím ti, když co nejrychleji zaběhneš do Hrobek a najdeš jednoho policajta,“ řekl jsem. „Touhle dobou by se tam měl hlásit, než se vypraví na severní předměstí. Jmenuje se pan Piest. Jakob Piest. Dokážeš ho najít?“

„Spolehněte se,“ odpověděl kluk a utíkal pryč.

„Jak je možné, že mě ti lidé znají?“ zeptal jsem se polohlasně otce Sheehyho, když mě pouštěl dovnitř.

„Možná už jste slyšel o policistovi, který se utkal na čtyřicet kol se třemi zuřivými Iry kvůli černému tesaři,“ vzdychl. „Nejspíš to bude jenom irská povídačka. Pojdte, rychle.“

Chvilku jsme stáli hned za dveřmi a moje oči si zvykaly na přítmi. Otočil jsem se ke knězi. Trochu mě zaskočilo, že si o mně lidé šuškájí. Předpokládal jsem, že jako mnohokrát předtím spatřím výjev, který mě zhnusí a rozzuří. Současně jsem se však připravoval na práci – k níž mě opravňovaly nově nabyté schopnosti.

Náhle mi dolů po zádech putoval plíživý živočišný strach.

Zatím jsem nic neviděl. Ale ucítil jsem pach. Měl jsem dojem, jako kdyby se mi po těle kutálela zmrzlá měděná pence. Zá-pach mi připomněl železářství, steak z hovězího boku a cosi jako umyvadlo ve škole. Zaznamenal jsem v něm nože a vlhkou zeminu. Zmocnila se mě hrůza a svět se kolem mě roztočil.

Na hlavních dveřích katedrály visel drobný stín s hřebíky v rukou a nohou a pod ním se rozlévalo něco tmavého.

Utrousil jsem pár slov, která ve svatostánku nejspíš ještě nikdo nepronesl. Určitě to bylo rouhání. Zavrával jsem dozadu a zakryl si dlaní ústa. Nebyla to nejlepší ukázka pevných nervů. Jsem za to rád. Dokonce i dnes. Ve tváři otce Sheehyho se objevil ztrápený a lidsky srozumitelný výraz a jeho pohled se přesunul od toho, co jsem právě spatřil já, zpátky ke mně. Oba jsme rychle ustoupili od znesvěceného vchodu.

„Mají právo ptát se na toho chlapce. Jeho sousedé, myslím, i když by ho nechtěli vidět, kdyby tušili, jak dopadl. Začalo se o tom mluvit už před půlhodinou. Přišel jsem moc pozdě. Ten, kdo tuhle ohavnost spáchal – kéž ho najdeme tak rychle, jak si Bůh bude přát – nechal dveře dokořán.“

Dokázal jsem jen zavrtět hlavou. Držel jsem prsty na rtech, aby mi neuletěla.

Bylo to neskutečné, a přece jsem to měl před očima. Dva příčetní muži hleděli do rozšklebené rudé tlamy šilenství. Aniž bych se ho musel ptát, pochopil jsem, že Neill scénu sám neviděl. Byl bledý jako stěna, ale netřásl se. Tato smrt by se na něm podepsala daleko hůř než pouhé zvěsti o další vraždě.

„Kdo ho vlastně objevil?“

„Jedna žebračka, která tady kolem zametá ulice. Zatím ji nemůžete vyslechnout, chuděru. Jen Bůh ví, kdo všechno ji slyšel, protože když jsem k ní doběhl já, vrískala tak, že by to probudilo mrtvého. Zavřel jsem ji v hudebním pokoji a dal jí jídlo, pití a silnou dávku opiové tinktury. S Boží pomocí.“

Najdi Piesta, prosil jsem v duchu Neilla, zavřel jsem oči a přinutil se zase je otevřít. *Potřebuji teď jedině, a to někoho s pozornějším zrakem.*

Zející vyřezaný kříž mě znepokojoval ze všeho nejméně. Chlapec byl hubený a podle obličeje a rozměrů velmi viditelného hrudního koše mu mohlo být asi jedenáct. Když jsem se odhodlal prohlédnout mu ruce, zjistil jsem, že nepracoval jako nádeník. Vsadil bych se, že se živil prostitucí, neboť jsem kolem jeho očí zaznamenal stopy černých stínů, které vrah nedokázal úplně setřít.

Avšak zbytek... taková záplava krve. Na tak malé tělo jí bylo až příliš. Nasákla potřhané šaty, vytvořila kaluž na podlaze a stékala po silných dubových prknech, k nimž byly přibité ruce a nohy.

„Čím jsou namalované ty symboly?“ zeptal jsem se ochraptěle. „Tyhle – všechny ty kříže? Napočítal jsem jich sedm. Proč? Je to jiné, tohle se ještě nestalo. Co je to za barvu? Mně připadá jako vápno. Je to vápno? Vypadá to tak.“

„Taky bych řekl.“

„Ještě nezaschlo, ale moc neschází. To by nám mohlo pomoci.“

„Jak to myslíte?“

„Jak dlouho trvá, než vápno zaschne?“

„Aha. Ano, ano, rozumím, silná vrstva nejvýš tak půl druhé hodiny, ne?“

Přiměl jsem se přistoupit blíž. Trup se mi zkroutil do podoby otazníku. Nadechl jsem se. Vzduch byl dusivý a mastný jako lampový olej. S pachem obětní krve se mísilo kadidlo.

„Znáte ho, otče?“

„Ne, nikdy jsem ho neviděl. Už jsem o tom přemýšlel. Nevím, kdo to je.“

Ještě chvíli jsme na něj civěli. Zpitomělí bezradností.

„Tohle není správné,“ zašeptal jsem, ačkoli jsem nechápal, co tím myslím.

Ze zabušení na druhou stranu odporých dveří mi naskočila husí kůže. Otec Sheehy cosi zamumlal a sáhl si konečky prstů na blyštivou pleš. Jako špatně ovládaná loutka se trhaně vydal k neposkvrněnému vchodu nalevo.

„V naléhavém veřejném zájmu musím mluvit s panem Timothyem Wildem!“ ozvalo se, jako když volá humr napůl ponořený do vařící vody.

Narovnal jsem ramena. Nikdy jsem nebyl součástí čehokoli, co by připomínalo armádu. Ani hasičského družstva nebo gangu mrtvých králíků, kteří bojují o území. Nyní jsem však chápal, jaký je to pocit, když dorazí posily. Zase jsem si připadal

jako muž. Prostě proto, že jsem v tom nebyl sám. O samotě jsem se prohýbal pod děsivou tíhou smrti. Dvě měděné hvězdy ze mě opět udělaly policistu.

„Neille,“ promluvil jsem přes rameno otce Sheehyho do prázdného prostoru, „děkuju ti. Teď potřebuju doktora Petera Palsgravea. Co nejrychleji.“

Když jsem Neillovi sdělil adresu a poslal ho pryč a pan Piest se s tlumeně svítící lampou protáhl dovnitř, ustoupili jsme se Sheehym stranou. Můj kolega od měděných hvězd se zadíval na dveře. Strnul a očividně se mu zastavilo srdce. Nezbledl však. Zrudl jako hasičská košile, mezi jeho rty se objevily křivé zuby a já jsem si uvědomil, že má stejný vztek jako předtím já.

„Pěkně od začátku,“ rozjímal pan Piest. „Jedno po druhém. Čím začneme?“

„Neměli bychom ho sundat?“ zeptal se kněz hlasem záměrně drsným, aby nezněl zděšeně. „Tohle je urážka svaté církve. Samotného Boha.“

„Ne. Počkáme na doktora,“ odpověděl jsem. Promluvit mě stálo spoustu sil.

„A na vrchního velitele Matsella,“ dodal pan Piest. „Hned jsem mu poslal zprávu.“

Přikývl jsem a obrátil se zpátky k Sheehymu. „Takže někdo otevřel hlavní dveře, říkáte? Byla katedrála zamčená?“

„Ano, ano. Klíče mám na faře, jak jste sám viděl.“

„Je něco rozbitého? Okna, zámky?“

„To vám nepovím. Seběhlo se to tak rychle a musel jsem hlídat vchod. Klíče mám u sebe a byly tam, kde jsem je nechal. Někdo musel vyrazit dveře.“

„Takže jste ještě neprohledal celý svatostánek, otče?“ zajímal se pan Piest a odstoupil od těla, které si zblízka prohlížel.

„Ne, jenom jsem se ujistil, že je ten ďábel pryč. Mám se tu porozhlédnout teď?“

„Otče Sheehy, proveďte pana Piesta po celé katedrále a hledejte cokoli neobvyklého,“ navrhl jsem. „Já si půjčím vaše klíče. Zkusím zjistit, jak se ten člověk dostal dovnitř.“

„Výborně. Velitel tady bude každou chvíli,“ dodal můj kolega a jeho ruka se ochrannitelsky vznášela poblíž knězova lokte. „Pojďme najít něco, co mu ukážeme, až dorazí.“

Převzal jsem od Sheehyho malou lampu a pan Piest zvedl stínítku na té své. Rozdělili jsme se a konali jsme rychle, byt obezřetně. Slyšel jsem, jak pan Piest klade otci Sheehymu zkušeným monotónním hlasem otázky. Jednoduchými dotazy shromažďoval dostatek faktů. Jaký měl kněz večer? Rušný, protože v katedrále hostil společnou schůzi katolíků a protestantů kvůli plánům na zřízení katolické školy. Dostavil se tucet čelních představitelů. A všichni se do něj pustili.

„Chcete si přečíst zápis z jednání, jak na mě všichni do jednoho plivali?“ nabídl. „Mám vám je vyjmenovat? Muže, kteří nechťejí, aby katolické děti vyrůstaly *katolicky*?“

Kdy šel spát? O půlnoci. Došlo již u Svatého Patrika k nějakým násilnostem? Ano, mnohokrát, ale pokaždé jen létaly kameny a cihly. Sunul jsem se podél zdi, nechal příšernou scénu za zády a snažil se potlačit představu, že mě zohavený chlapec sleduje. Pokoušel jsem se nemyslet na to, co prožil *před* smrtí. Obličej mi z toho zbrunátněl, což jsem zjistil podle ostrého píchání ve zjizvené kůži pod tenkou vrstvou plátna. O výslechu, který vedl pan Piest, jsem ztratil přehled, jakmile dvojice zmizela na kůru na východní straně. A sotva hlasy utichly, znova jsem v duchu uslyšel onu větu.

Tohle není správné.

Vzápětí jsem si vztekle pomyslel: *Samozřejmě že ne.*

Bočními stěnami katedrály svatého Patrika prolínají úzké pruhy vitráží. V zadní části s věžemi a menšími komorami, kde jsou uloženy ornáty a liturgické předměty, které neumím pojmenovat, se nacházejí další troje dveře. Když jsem odemkl ty napravo a vyšel ven, kobaltový odstín oblohy sliboval, že brzy přijde svítání. Okraj nebe se horečnatě zachvíval, až se mi zrychlil dech.

Na kolenou jsem zkoumal jeden zámek po druhém, aniž bych věděl, co vlastně hledám. Všechny zámky byly hladké, ze

studeného železa a s typickým zdobením a nakyslým pachem. Lesk svědčil o pravidelné údržbě. Na hladkém povrchu jsem nezaznamenal jediný škrábanec. Kdyby někdo použil šperhák, bylo by to znát, což jsem věděl díky Valentinovi, který kdysi považoval za svou povinnost naučit mě, jak se s tímto nástrojem pracuje. Přejel jsem ostrou hranou jednoho klíče otce Sheehyho přes zámek a samozřejmě po něm zůstala rýha. Jenže ani tohle nic neznamenalo. Kdyby měl nějaký chladnokrevný králík dostatečně drobný šperhák, pronikl by dovnitř, aniž by zanechal jedinou stopu.

Došel jsem dopředu, kde namísto šedých kamenů zdravila kolemjdoucí tmavě rudá fasáda. Kolem katedrály postávali lidé a šeptali si. Pozorovali mě. Nevšiml jsem si jich a poklekl jsem.

Zbytečně. Zámky na předních dveřích se vyznačovaly stejným netknutým leskem, byly čisté a odmítaly mi cokoli sdělit, ačkoli jsem posvítil do klíčových dírek. U hlavního vchodu jsem se zastavil o chvíli déle a zdálo se mi, že přes silné dřevo vidím převrácený obraz. Na hrudi jako bych cítil tíhu těla, které na něm viselo.

Dveřmi nalevo jsem vešel dovnitř. Pan Piest a otec Sheehy stáli na druhé straně před oltářem a jejich výrazy nasáklly petrolejovým světlem.

„Existují ještě jiné sady těchhle klíčů?“ zeptal jsem se, když jsem je vracel.

„Ne,“ odpověděl otec Sheehy.

„V tom případě umí vrah výtečně zacházet se šperhákem, takže se podezření zužuje na šest až sedm tisíc mrtvých králíků v našem městě. Vidím, že vám se dařilo líp.“

Věci, které našli, rozložili na plátno před první kostelní lavici. Sáček dlouhých železných hřebíků, teď již děsivě povědomých. Kladivo. Pilka zabalená do kusu plachty, ale přesto od krve. Štětec, jehož barva připomínala v nažloutlém světle slonovinu, a kotlík vápna. Pytel zbavený obsahu a nyní ležící vedle něj. Výbava k porušení všeho, co je správné.

„Kde to bylo?“ zajímal jsem se.

„V sakristii, mezi mými ornáty,“ odvětil otec Sheehy. Slova mu jen těžko plynula ze rtů. Nevěděl jsem, že v sobě člověk dokáže zadržet tolik vzteku jen s pomocí spodní čelisti.

„Dveře nikdo nevypáčil,“ konstatoval pan Piest s rozmyslem, „klíče máte jenom vy a náradí bylo v sakristii, kam máte přístup jenom vy.“

„Naznačujete snad, že by mě, katolíka a věrného služebníka Jeho Svatosti a Církve římské, napadlo bojovat proti neřesti pácháním brutálních činů, které se svou bezbožností vymykají samotným hranicím hříchu?“ zavrčel kněz. „Tohle *barbarství*, tohle *divošské řádění* je sirka, která zapálí příbytky newyorských Irů. Neemigroval jsem proto, abych *zničil svoje stádo*.“

„Ne, ne, pane, hovořil jsem ve váš prospěch,“ namítl pan Piest. „Zcela určitě.“

„V tom případě vám budu vděčný, když mi to objasníte.“

„Takhle se totiž nikdo nechová,“ ozval jsem se, jelikož jsem kolegovi dokonale rozuměl. „Nikdo nezabije dítě a pak neukáže, kam schoval náradí. Kdybychom ho objevili bez vás, vypadalo by to jinak. Stejně je to pořád dost zamotané.“

„Jak to?“

„Někdo zamordoval další děcko, ale tentokrát chce, abychom z toho podezřívali *vás*.“

„Myslíte, že kvůli tomu jsou kolem něj namalované kříže?“ zvolal pan Piest a luskl prsty. „Aby to ukazovalo tady na otce?“

„To nemůžu vědět, i když se mi to zamlouvá víc než další možné vysvětlení.“

„Jaké?“

„Že vrah přišel o poslední zbytky rozumu.“

Buch, buch, buch.

Tentokrát se rány ozývaly ze zadní části katedrály. Pan Piest se zmocnil klíčů a vydal se tam. Já jsem zůstal s otcem Sheehym a doufal jsem, že nezezelená nebo se nepohrouží do sebe. Nemusel jsem však mít obavy. Očividně by nejraději přidal

k duhovým barvám kostelního okna další odstín tím, že by ho prorazil hlavou jednoho choromyslného zmetka.

Vešel vrchní velitel Matsell a v závěsu za ním doktor Peter Palsgrave. Pan Piest je následoval poté, co Neilla zase poslal někam pryč.

„Tak povídejte,“ vyzval mě velitel. „Je to špatné?“

„Nedokážu si představit, že by to mohlo být ještě horší,“ odpověděl jsem a ukázal rukou.

Všichni jsme odhodlaně vykročili ke vstupnímu prostoru. Pan Piest a otec Sheehy zachovávali uctivý odstup a já jsem se právě chystal shrnout, co prozatím víme, když vtom doktor Palsgrave začal ječet.

Byl to příšerný, zvířecí skřek – něco, co by nikdy nemělo uniknout z lidského hrdla. Zvuk, který nebyl určený cizím uším. Tesklivý a zděšený, jako kdyby se pod ním otevřela propast. Vzápětí nastalo ticho a lékař se sesul do nejbližší lavice.

„Krev jste snad už viděl, doktore,“ podotkl velitel Matsell nevěřicně.

„To – to nic není,“ oddechoval Palsgrave a držel se za hrud. „Jenom srdce. Ach, moje srdce. Nebesa, co se stalo?“

„Totéž jako dvacetkrát předtím,“ odpověděl jsem ostře.

„Ale tohle. Jen se podívejte,“ skuhral Palsgrave a s pomocí opěradla lavice před sebou se zvedal na nohy. „A na bezbranném *dítěti*. Tohle nesnesu – je to úplně *šílené*.“

Tohle není správné, znělo mi zase hlavou.

„Duševní stav našeho člověka se zhoršuje,“ usoudil velitel Matsell. „Přehlíželi jsme jeho varování, až upadl do stavu násilnického třesnění. Teď mi povězte, co jste ještě našli, Wilde, zatímco doktor Palsgrave provede předběžné ohledání. Doktore Palsgrave, seberte se.“

Vypadalo to, že se náš odborník, napůl hysterický, zhroutí strachem, ale nakonec se přinutil vykročit, jako kdyby se rozhodl nevnímat neblahé dění ve své hrudi. Bylo mi ho trochu líto, neboť jsem si připomněl, co o něm prohlásila Ptáčátko.

Věřil jsem, že miluje děti. A pach krve jsem sám cítil na deset yardů. Toto bylo čiré šílenství, pravý opak lékařského poslání. *Kdyby si zapisoval naše jména a pak zjistil, že je u někoho podruhé... znamenalo by to, že jsme zase onemocněli. Že neuspěl.* Jenže velitel měl pravdu a Palsgrave si to brzy uvědomil, a tak několikrát soustředěně zamrkal a pak se zvolna vydal k prostředním dveřím.

Jen o pět minut později doktor Palsgrave požádal, abychom tělo položili na zem, neboť zkoumáním polohy, do níž ho pověsil pomatenec, už nemohl zjistit nic dalšího. Velitel přikývl, otec Sheehy přinesl sochor a díky společnému úsilí těch dvou silných mužů bylo po třech minutách hotovo. Chlapec ležel na pruhu pytloviny a vypadal daleko menší než před chvílí.

Netrvalo dlouho a doktor Palsgrave vynesl konečný verdikt.

„Pokud vím, nikdy dřív jsem toho hochu neviděl. Byl zdravý, zhruba jedenáctiletý, jeho vnitřní orgány jsou netknuté a smrt nastala v důsledku předávkování opiovou tinkturou,“ oznámil lékař.

Zírali jsme na něj.

„Na rtech jsou stopy slin, které ukazují na nástup nevolnosti. To by samo o sobě nemuselo nic znamenat, ale jsou tu také známky dušení – promodralé nehty, stejně jako rty.“

„Takže ho někdo uškrtil,“ ozval se velitel.

„To určitě ne – scházejí podlitiny na krku.“

„Tak tedy otrava. Jenže –“

„Čichněte si k jeho límci a pak mi povězte, jestli necítíte opiovou tinkturu s anýzovou příchutí!“ vykřikl starý muž.

„S přídávkem morfia, domnívám se, protože odvedla svou práci dřív, než se stačila dostavit nevolnost.“

„To je trochu přitažené za vlasy, nemyslíte, doktore?“ ozval se pan Piest. „Ten způsob je docela... humánní. Je to pravděpodobné?“

„Hledáme vraždícího náboženského maniaka, a vy mě otravujete s *pravděpodobností*?“

„Vy tedy tvrdíte,“ zabručel velitel Matsell, „že se sem nějaký šílený násilník vloupal se zajatcem, otrávil ho, a když kluk pokojně skončil, přitloukl ho na dveře a rozřezal? Pro efekt, ano?“

„Ach, milosrdný Bože,“ zašeptal další hlas velmi tiše.

Bez ohledu na to, jak zuřivě jsme se dohadovali a jak nás zaměstnal chlapec na zemi, dodnes nechápu, že jsem si *já*, Timothy Wilde, nevšiml Mercyiných lehkých kroků dřív, než byla skoro mezi námi. Bez lampy, s rozpuštěnými vlasy, bledá jako měsíc. Upírala oči na vrahovu poslední svátost. Zachytil jsem ji, když padala, a zatímco ztrácela vědomí, zamumlala cosi, co znělo trochu jako „Timothy“.